

nem lesz mindig mosolygott
gyerekes kórtünet, ha a „bolondok”
úgy megfertőzik fátyolos világunk
minden parányi atomját,
hogy még a délibáb is pironkodva rezeg majd
a nyári levegő
naptiszta pára-vásznán,
félvén a vándorok kitárt tekintetétől,
mely döbbenet elámul
a feddhetetlen természet csalóka
játékán is, mivel az emberek közt
még e derűs és tetszetős hamisság
mását sem találja.

PAPP LAJOS

VERSEK IRÓNNAL

(Részletek egy készülő satirikus dalciklusból)

ELŐLJÁRÓBAN

A saját hazájában
(így mondta egyszer Náhúm)
nem lesz próféta senki.
Mert népe hamar ráun.

Érzem a szavak ízét.
Titkom ha van, csak: ennyi.
S nem óhajtottam sohasem
vakon világgá menni.

Nem vagyok költő-vátesz,
Delfi s Dodonna módján
inogva többértelmű
jóslatok rejtjel-kódján.

Ha vig, vagy csúfondáros
zene szólal meg bennem,
útját nem állom: bízom
az értő türelemben.

Mint kötélén a táncos:
lépked, hátra-előre.
Mignem leesik s meghal.
Bármí vastag a bőre.

A SÓTALANÍTOTT BÉKE

„Enkelhető is. Tétova zongorakisérettel.”

Friss örömem sirályként repes.
Lelkem békéje tökéletes.
Plím-plöm

Mert igaz hogy hő-bomba készül
éppen elég s hogy kiegészül
(plöm-plöm) a harc, mi egykor kövel
s doronggal folyt, ma atomerővel
s van százsám atomágyú-puska
és minden főre eshet egy-egy
atomizált ólom-galuska.

Plöm! . .

Pilleként szökken szívem mégis.
Vidul az ionizált lég is.
Plim-plöm

Noha atomrakéta robban
égen, vizen, földön titokban
(plöm-plöm) Nyugaton és Keleten
egyaránt s megírjuk kereken,
hogy egy gramm californiumban
kritikus mennyiség esetén
mennyi gyilkos neutronunk van.
Plöm!

Fekszem hanyatt. Sugárzó fűben.
Várok sugárzón-jókedvűen.
Plim-plöm

Mert mit számít Geiger és Müller!
A sorsunk úgysem azon dül el,
hogy vérünkben hány dózis-egység
(plöm-plöm) dobog s milyen betegség:
fehérvérűség, csontszarkóma
lesz abból, hogy időnként lomha,
hamuszín felhők gomolyognak
az égen s gamma-sugárzása
lesz sok esőlepte dolognak.
Plöm!...

Tizenkilenc éves barátom
meghalt. Rákja volt. Néha látom...
Plim-plöm

Mindazáltal most nyugodt vagyok.
A béke napja fennen ragyog.
(plöm-plöm) Erős kötés született,
hogy a sósvízű tengereket
édessé mint kellene tenni.
Nagyüzemi atomerővel
s békés úton. Kétség nincs, semmi.
Plöm!...

Pénzét négy égtáj hozzáadja.
A tengerek hal-népe néma.
Halálát szó nélkül fogadja.
Plim...

AZ ELIDEGENEDÉS

Kimutatták: aki e zajban hidegen ül
s nem lármázik, végtére elidegenül
önmagától is. Mi több! kimérten, hidegen
jégbálvánnyá fagyhat utóbb e test-idegen
állapotban; s túl ezen, mily roncs lesz lelkileg,

akire ily hatást gyakorol a hideg.
Aki bár túbéli: jár-ke, tovább emészt,
de szubjektuma sínyli még a véaszt.
S meghasad! széthullik dermedt-hidegen.
A türedékei: sok kis lélek-elem,
árván sírniak. Ezt nem hallja senki még:
Csupán a költök érzik, hogy miért...

S tudott — és művekben közhírré tétetett,
hogy aki így él, elidegenedett
lélekkel: ok nélkül gyilkolni se rest.
Hideg közönnyel... Camus megírta ezt.
Él-ül-öl. (zene: plöm-plöm) És hidegen
mint gyilkost, felkötik. S ekképpen mint a hinta,
egészen úgy leng aztán a zsinegen.
S oly tárgyias lesz és olyan palinta.

AZ ARCHIMEDESI NEZŐPONT

Ha alulról nézi az ember:
igen nagy hegy a Kilima Ndsaro,
a Popocatepetl se búvik
társai mögé szégyenlősen
s még hány nagy hegyet scrolhatnánk
föl, riadtan bámulva itt lenn
a csúcok havas sokaságát!
De négyszáz kilométerre fent
a hegyek csak apró szemölcsök
s a hegységek hajszálnyi ráncok

a gömbölyded Föld kerek arcán
s még messzebből: hegyek, földrészek
nem-láthatókká halványodnak.
Az az úr, bármely jelentős is
tiszte, rangja s prótekcziója,
ennél sokkal közelebből már
érdektelenné hitványodik
s mint egy tört negyedik számjegyét
bátran el lehet hanyagolni.

KISS DÉNES

MINDENKI

Mindenki tehet egyszer nagyot,
bár mitse tudjon róla a világ.
Csak a névtelenek igazán nagyok.
S belülről hallhatunk tiszta muzsikát.

Egyszer biztosan mindenki teremthet.
Egy kis csoda mindünkben lakik.
A mindenségnek visszafeleselhet
még a néma is.

NYARAIM

Sűrűsödik nyaraim mérge:
töményül bennem a ragyogás.
Köröttem árnyék: test gyengéje,
dolgozon sötét tűz-lobogás.

Nyaraim tűzét gyűjtöm össze:
a lélek átég, izzó edény.
Földobott labdáim pörögve
állnak fent az ég közepén.